

Mietintää heippalaputtelusta

Olimme kotiutuneet muutaman päivän matkalta maaseudun rauhasta. Vähitellen huusholliimme kertyi roskaa – taas. Tuli asiaa talon roskiksille. Siellähän se oli, toinen havaitsemamme heippalappu, nimettömänä tietenkin. Tyyliiltään se muistutti aikaisempaa ensimmäistä havaintoamme ja julkaisupaikkakin oli melkein sama. Mikäpä muukaan julkaisupaikka olisi voinut olla kuin roskakopissa oleva ilmoitustaulu. Lapun asiakin oli saman luonteinen kuin edellisellä kerralla. Asian esitystapaa pidin ikävänä. Nettiselausteni perusteella on kai myös myönteisessä hengessä kirjoitettuja heippalappuja. Vaikka heippalaputtelu on mielestäni aika mitätön asia maailmankaikkeudessa, vaivaan tekstini lukijaa pikku pohdinnalla. Asiahan on tylsä, joten en paheksu, vaikka lopettaisit lukemisen tähän.

Ajattelin, että pohdinnan alustana saa olla mieluummin some kuin blogi. Blogi olisi jotenkin liian pysyvä julkaisualusta. Täällä facebookissa asiat painuvat vähitellen uusien postausten alle.

Joku oli lapun kirjoittajan mielestä ilmeisesti erehtynyt jättämään roskikseen väärän roskan. Jäljellä oli enää pelkkä lappu ilmoitustaululla, roskat oli tyhjennetty. Lapun tekstissä oli myös neljä huutomerkkiä, ja tekstin sisällöstä voin poimia ainakin yhden virtuaalisen huutomerkkin lisää. Kun huutomerkeillä tehostetulle A-neloselle oli tekstattu vähän toistakymmentä riviä lienee tehty tai tekeillä oleva ympäristörikos ollut lapun kirjoittajan mielestä paha.

Miksi heippalaputtaa. Eräs primitiivinen tapa nostaa omaa arvoaan muiden yläpuolelle on yrittää mitätöidä muita. Jos oma kruunu on päässyt ruostumaan, pitää sitä tietenkin kiillottaa. Laputtajan asiantuntijuus nousee korkeaan arvoon, kun pääsee mollaamaan roskissa virheen tehnyttä.

Voisiko tällainen olla myös reviiuriasia. Luonnossa eläimet merkitsevät reviirinsä esimerkiksi ulosteella, virtsalla tai syljellä, linnut laululla. Ihmisten kesken kolme ensin mainittua tapaa olisivat kulttuurissamme kyseenalaisia. Jonkinlaista henkisen reviirin merkintää edustavat varmaankin myös graffitit. Olisiko tämä heippalappu vähän kuin mitättömän taiteellisen arvon omaava graffiti. Arvelen, että laputtajan oman henkisen reviirin merkintä voisi selittää tätä laputustapausta. Samalla hän nostaa omaa arvoaan väärän roskan jättäneeseen nähden.

Pahoittelen, että olen päästänyt taloyhtiömme kulissien pikku tahrn roskakopista somen julkisuuteen. Pahoittelen myös sitä, että olen tässä postauksessani ehkä tullut itse heippalaputtaneeksi. Luonto puhuu luojastaan, ihminen viestii itsestään.

Tammikuussa 2017

Hannu

Sijoitettu myös kotisivulle elokuussa 2017